

d ů v o d ů:

Odvolací soud zjistil, že žalobkyně dala žalovanému dne 5. srpna 1931 výpověď, kterou byl jeho služební poměr zrušen ke dni 30. září 1931, a že mu zároveň do té doby udělila dovolenou, a z těchto zjištěných skutečností vyvodil závěr, že žalobkyně dala jasně na jevo, že na služby žalovaného již vůbec nereflextuje. Naproti tomu dovozuje žalobkyně v dovolání, že služební smlouva se žalovaným ujednaná trvala i po dané výpovědi dále a že proto byl žalovaný povinen zdržeti se konkurence až do konce výpovědní lhůty. Avšak tím není její nárok na vrácení služného za měsíc srpen 1931 nijak opodstatněn. Přestoupí-li obchodní pomocník, jakým žalovaný nesporně byl, záповěď konkurence stanovenou v § 7 odst. (1) zák. o obch. pom., může na něm zaměstnavatel požadovati náhradu způsobené škody nebo na místě toho žádati, aby obchody uzavřené na účet zaměstnancův byly považovány za uzavřené na jeho účet; stran obchodů uzavřených na cizí účet může se domáhati vydání odměny za to obdržené nebo postoupení nároku na odměnu. O nic takového však v souzeném sporu nejde, neboť žalobkyně požaduje na žalovaném jen, by jí vrátil služné přijaté za měsíc srpen 1931, a tento její nárok nemá v ustanovení § 7 zák. o obch. pom. vůbec opory. Z předpisu § 11 odst. (2) zákona č. 67/1925 sb. z. a n. nelze tento nárok vyvozovati již proto, že se uvedený zákon podle § 5 nevztahuje na kategorii zaměstnanců, pro něž byla dovolená stanovena zvláštními zákony. O dovolené obchodních pomocníků obsahuje zvláštní předpis § 17 zák. o obch. pom., v němž jest v odst. (2) výslovně stanoveno, že po dobu dovolené podrží zaměstnanec nárok na své peněžité požitky. Z toho, že žalovaný udal žalobkyni nesprávnou adresu svého pobytu o dovolené a tím prý ji uvedl v omyl, nelze ještě vyvozovati jeho povinnost, aby žalobkyni vrátil služební plat, vyplacený mu za měsíc srpen 1931. Žalovaný měl ze smlouvy nárok na služební plat až do konce výpovědní lhůty, ať meškal na dovolené kdekoliv, takže tu nelze mluvit na straně žalující firmy o placení nedluhu podle § 1431 obč. zák., a z tvrzeného uvedení v omyl lstí by mohla podle § 874 obč. zák. býti vyvozována jen povinnost k zadosti učinění za škodlivé následky tím způsobené, jež by musely býti prokázány, nikoli však závazek k vrácení přijatého služebního platu.

Čís. 13684.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, č. 111 sb. z. a n.).
Jde o jednání proti dobrým mravům soutěže, prodává-li družstvo zboží i nečlenům.

(Rozh. ze dne 27. června 1934, Rv I 735/33.)

Žalující jednota obchodních gremií domáhala se na žalovaném Dělnickém konsumním spolku v T., zapsaném společenstvu s r. o., by žalovaný byl uznán povinným zdržeti se prodeje potravin, oděvu, domácích potřeb a zboží všeho druhu vůbec osobám, které nejsou jeho

členy a nejsou zapsány v rejstříku, který má žalovaný vésti podle § 14 zákona ze dne 9. dubna 1873 č. 70 ř. zák. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Již v rozhodnutí č. 12638 sb. n. s. bylo dovedeno, že i svépomocná družstva a konsumní spolky jsou hospodářskými podniky a jako takové jsou podrobeny předpisům soukromoprávním, k nimž náležejí též předpisy zákona proti nekalé soutěži, a že i družstva a konsumní spolky jsou soutěžiteli ve smyslu § 46 cit. zák. proti soukromým obchodníkům téhož nebo podobného hospodářského oboru. Jako soutěžitelé mají také dbáti dobrých mravů soutěže a podle toho mají si počínati v provozu podniku. K tomuto náleží také, by při tom dbaly zákonných předpisů o dovoleném rozsahu podnikání a by vymezený takto obor činnosti svémocně nerozšiřovaly k svému prospěchu a na úkor jiných soutěžitelů, jmenovitě také soukromých obchodníků. Posuzováno s tohoto hlediska nelze prodávání zboží nečlenům, které společenstva již ustanovením stanov v souhlase se zákonem z oboru své činnosti vyloučila, ani s hlediska zákona proti nekalé soutěži uznati za bezzávadné a nelze je srovnati s pojmem dobrých mravů hospodářské soutěže. Nelze o tom pochybovati, že by odporovalo vlastnímu účelu svépomocných hospodářských organizací, kdyby se připustilo rozšíření jejich působnosti také na nečleny, a že by to šlo na úkor jiných obchodníků. Takové jednání nelze zajisté ani s hlediska zákona o nekalé soutěži schvalovati; že je takové jednání snad i trestné, nevylučuje, by nebylo posouzeno i v tom směru, lze-li je srovnati s dobrými mravy soutěže, ba ona protiprávnost vybavená dokonce trestní sankcí nasvědčuje spíše tomu, že je ani s hlediska zákona proti nekalé soutěži nelze uznati za přípustné. Nelze souhlasiti s dovolatelkou, která míní, že prý její jednání mohlo by býti jen trestné, že však je nerozhodné s hlediska zákona proti nekalé soutěži, protože prý jde vlastně o neoprávněné provozování živnosti. Žalovaná neprovozuje obchod neoprávněně, ale nevede si při tom provozu náležitě, nedbá-li omezení plynoucího z povahy věci, ze stanov a ze zákona, a to na úkor soutěžitelů. Prodává-li při tom skutečně laciněji než soutěžitelé, nepadá se zřetelem k rozsudkovému výroku v souzeném případě na váhu. Nebylo by nekalým jednáním, kdyby prodávala laciněji (než jiní obchodníci) s v ý m č l e n ů m, pokud by tato výhoda poskytovaná členům byla poměry opodstatněna, protože to je zajisté v souladu s účelem zákona o svépomocných společenstvech; nebylo by však lze schvalovati, by poskytovala výhody, které podle účelu zákona příslušejí jen členům, i osobám jiným. Protože jde jen o nárok zdržovací, nerozhoduje, vedla-li si žalovaná obmyslně; ostatně bylo její povinností, přesvědčiti se o tom, jsou-li osoby, které neznala, také členy. Nesejde ani na tom, že snad šlo o případy, jež žalobkyně sama vyvolala, protože ani to neruší skutečnost, že žalovaná zákonného předpisu nedbala. Proč se žalovaná odhodlala k tomu, by poskytla na poukázky zboží nezaměstnaným, kteří nebyli členy, a za jakých podmínek, je rovněž nerozhodné; jednání

takové nebylo by lze podle toho, co bylo nahoře uvedeno, schvalovati ani, kdyby jednala z pohnutek lidumilných, neboť i v tom případě šlo přece jen o jednání v hospodářském styku. Nerozhoduje, že zjištěny byly jen ojedinělé případy.

Čís. 13685.

Železniční zaměstnanci.

Přídavky, jež byly zaměstnanci za jeho aktivní služby poskytnuty k jeho aktivním přídávkám bývalou Ústecko-Teplickou dráhou, nejsou započítatelné pro výměru výslužného upraveného vládním nařízením ze dne 26. června 1930, čís. 96 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 27. června 1934, Rv I 1192/33.)

Žaloba ústředního inspektora bývalé ústecko-teplické dráhy proti československému státu o zvýšení zaopatřovacích požitků byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jádro sporu jest v otázce, zdali přídavky 2.579 Kč 60 h a 6.000 Kč ročně, které byly žalobci poskytnuty bývalou Ústecko-Teplickou dráhou, jest považovati za započítatelné i pro výměru výslužného upraveného podle vládního nařízení ze dne 26. června 1930 čís. 96 sb. z. a n. V § 73 vlád. nař. ze dne 5. března 1927 čís. 15 sb. z. a n. jest ustanoveno, že pensijní základnu tvoří služné a přídavky, které jsou výslovně označeny jako započítatelné pro výměru výslužného. Dovolatel hájí názor, že tuto započítatelnost přídávků jest posuzovati podle norem platných v době, kdy byly přídavky uděleny, a že přídavky, jež byly započítatelné v době udělení, nepozbyly této povahy ani podle § 6 zákona ze dne 20. května 1930 čís. 70 sb. z. a n. ani podle § 42 vlád. nař. ze dne 26. června 1930 čís. 96 sb. z. a n. S tímto dovolatelovým názorem však nelze souhlasiti. Především jest uvést, že podle § 95 odst. (1) vlád. nař. ze dne 5. března 1927 čís. 15 sb. z. a n. služební příjmy tímto nařízením nově stanovené nastoupily na místo všech dosavadních stálých služebních požitků (služné, místní přídavek, jednotný drahotní přídavek, přídavek na děti, přechodný příplatek, odměny podle zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 289 sb. z. a n.), a jiných na základě zákona, vládního nařízení neb usnesení vlády povolených, jakož i všech individuálně zaměstnanci udělených osobních přídávků. Za takové individuálně udělené osobní přídavky jest považovati i ony přídavky, které byly přiznány žalobci správou bývalé Ústecko-Teplické dráhy za doby jeho aktivní služby k jeho aktivním požitkům a jejichž započtení se žalobou domáhá. Na započtení těchto zvláštních přídávků by žalobce, jenž byl pensionován již od 1. července 1924, neměl nároku ani tehdy, kdyby byl býval za účinnosti vládního nařízení čís. 15/1927 sb. z. a n. ještě v aktivní službě, takže nárok na jejich započtení do pense nemůže vyvozovati ani z ustanovení § 22 vlád. nař. čís. 96/1930